

Csopaky hazatért

Részlet

Ötvenhét éves távollét után végre megérkezett szülőhazájába. Egy fényes bádogdobozban jött, szürkésfehér por formájában, nem lehetett több, mint hetvenöt deka. Figyelembe véve, hogy előző állapotában egy daliás, hat láb magas, nyolcvanöt kilós úriember volt, ilyenén alkalmazott utazási módszer rendkívül gazdaságosnak mondható. A csomagon mindössze hét dollár ötven értékű kanadai bélyeg volt. Nem rossz. Utoljára ugyanilyen útért közel ezer dollárt fizetett néhai báró csopaki Csopaky László.

Borsányi úr, a temetkezési vállalat tulajdonosa, hivatásának oly jellemző, lassú, kimért és tiszteletteljes mozdulattal helyezte a dobozt a beérkezett levelezést tartalmazó tálcára és becsöngette segédjét.

- Gyula, - szólt a főnök.

A Gyula nevű, huszonvalahány éves nyurga fiatalember ugyanolyan fekete öltönyt viselt, mint Borsányi úr, azzal a különbséggel, hogy eléje egy, szakácsok által használatos, fehér kötény volt kötve.

- Gyula, hányszor mondtam már, hogy ne mászkálj a szalonban köténnel...

- Baksányit borotváltam, - mentegetőzött a segéd.

- Leteszed a borotvát, aztán a kötényt... Baksányi nem fog sehova se menni, garantálom, és lassú, kimért léptekkel méggy keresztül a szalonon. Sose lehet tudni, hogy mikor jön be egy vevő.

Értettem? - sóhajtott a főnök.

Ebből sem lesz énekes halott!- gondolta. Nagy hiba volt a felesége unokaöccsét bevenni az üzletbe, de mit tehetett mást, nem tolakodtak a jelöltek, amikor négy évvel ezelőtt megnyitotta az előkelő temetkezési vállalkozást, sajnos, nem tartozik a szakma a kívánatos karrier listájára.

- Tudod, hol van Csopak? -tette fel a kérdést a főnök.

- Csopak, Csopak... - bámulta a plafont Gyula, mintha onnan várt volna segítséget. - Hallottam csopaki borról...

- Az a Csopak. De tudod-e hol van?

- Nem hiszem. - volt a tétova válasz.

- A Balatonnál, Füred mellett. Mindegy, majd a térképen megtalálod, nem lehet eltéveszteni. Az elhalálozott, (a páciens szakmai elnevezése) végső kívánsága, hogy szülőfaluja határában, az egykori szőlészetben legyenek a hamvai elszórva. - Levelet húzott elő Borsányi úr, egy fekete dossziéből, és átadta a Gyula nevezetű segédnek. - Ebben a levélben részletes leírást találsz, hogy merre van az a bizonyos szőlőhegy, domb, présház vagy mittudoménmicsoda.

Gyula átfutotta a levelet, közben magában átkozódott a szombati út miatt. Más, fontos tervei voltak. Délután a srácokkal kellett volna próbálni, a közeledő tehetségkutató versenyre készült a zenekar, és ő volt a dobos, lelke a jövőző milliomos rock-bandnek..

- Honnan veszek cigánybandát? Itt az van, hogy, "Utcára nyílik a kocsmá ajtó..."

- Ne akadékoskodj, felejtsd el a cigánybandát. Lényeg, hogy ott legyen a doboz tartalma elszórva, erre vagyunk kötelezve, részletek nem számítanak.- A kocsmát meg majd te elfütyülsz... állítólag zenész vagy.-

Gúnyos tónusa volt ennek a megjegyzésnek, egy odaillő vigyor kíséretében.

Gyula elengedte a füle mellett az epés megjegyzést, már megszokta. Ismerte a nagybácsi takarékos hozzáállását az üzlethez. Ott spórolt, ahol tudott.

"Mehet a páciens az Úristenhez panaszkodni." - volt Borsányi üzleti mottója.

- Menj a Volvóval, de vigyázz, a fék igencsak a végét járja.

Gyula átvette a bádogdobozt meg a levélhez csatolt útleírást és lassú, kimért léptékkal, ahogy az illik, - hátha éppen egy vevő jön be a szalonba, - elhagyta a nagybácsi irodáját. Kedve lett volna belekukucskálni a dobozba, nem látott még ember-hamut, de türtőztette magát. Annak rendje és módja szerint befejezte az öreg Baksányi borotválását, s miután betakarta a fehér lepedővel, más tennivalója már nem lévén, haza készülődött. Az ő munkája a pácienszt illetően már be volt fejezve, innen majd Gyuricáné folytatja. A preparálás, a smink meg az öltöztetés az ő feladata volt.

Lehet, hogy nem volt nagy jövője Sipák Gyulának a temetkezési üzletben, de alapjában véve jó gyerek volt. Lelkiismeretes, s bár nagyon elkeserítette a szombati, előre nem látott feladat, lemondással vette tudomásul, hogy nincs kibúvó, menni kell. Még csak nem is panaszkodott az anyjának, tudta, hogy úgyis hiába. Csak az vigasztalta, hogy kikocsikázza majd magát a Volvóval. Telefonált a srácoknak, lemondva a zenekari próbát és korán ágyba ment, hogy időben, a szombati balatoni csúcsforgalom előtt, úton legyen.

Gyönyörű napsütésben indult el szombat reggel, a mama útravalót készített, hogy ne kelljen még arra is költeni és báró Csopaky hamvaival a hátsó ülésen, Gyula

nekivágott a hosszú útnak. Ember tervez, Isten végez, mondja a magyar bölcsesség. Hát igen..., alig hagyta el Törökbálintot, egyszeriben leállt a forgalom. Nemcsak lelassult, leállt. Néhányszáz méterre volt tőle az érdi letérő és ahogy az első motoros elhúzott mellette az út szélén, ő is vette a bátorságot és szabálytalanul bár, de sikeresen elérte a letérőt és visszafordult Pest felé. Később hallotta a rádión, hogy egy nagyon komoly baleset történt, még haláleset is volt. Úgy gondolta, hogy felhívja a nagybácsit és bejelenti a halasztást, de aztán valahogy elhagyta a bátorsága, félt a letolástól és elhalasztotta a telefonálást. Majd megy holnap, döntötte el.

Elment a próbára, este elcsavarogtak a fiúkkal, a város egyik végétől a másikig, remélve valami ágyban végződő ismeretséget. Persze semmi, mint mindig, éjfél után két órakor került ágyba. Egyedül, a saját ágyába.

Délután egykor ébredt, fejfájással és rémülten gondolt Csopaky báró poraira. Nem létezik, hogy megjárja az utat. Mit fog mondani a főnöknek, mit fog csinálni a bádog doboz tartalmával. Múltak az órák, semmi okos nem jutott eszébe. Mi mást tehet ilyenkor az ember, átaludta a délutánt. Álmában Csopakon járt, szüreteltek és a báróné méltóságos asszony megerőszakolta a prэшházban. Hiába, ha valaki fiatal, még a rémálom is gyönyörrel végződik. A mama faggatására, hogy mitől olyan gondterhelt, ingerülten válaszolt.

Vacsora után kihajtott a Margit-szigetre. Nagy volt a forgalom, lépésben haladtak csak a vasárnapi kocsikázók. A Nagyszálló mögött egy mellékúton megállt. Már esteledett. A százados tölgyek alatt gyér fű nőtt, beljebb kifli-alakú virágágyás piroslott tele paprikavirággal. Úgy döntött, hogy a környezet nagyon

megfelel, ugyan nem csopaki szőlészet, de ha már végső nyugvóhelyről van szó, a nagyvilág e csendes szigeti csücske otthonos hangulatot nyújt. És ha valaki tengerentúlról vágyott haza, lehet az vagy hatezer kilométer is, ez a kétszáz differencia mit sem számít.

Báró úr, - nyugtatta meg a doboz tartalmát Gyula, - ha rá kerül a sor, én sem kívánok szebb helyet a végső nyugalomra. Ezzel letépte a záró szalagot a dobozról és lassú, kimért léptekkel, ahogy az egy temetkezési szakemberhez illik, egy magvető paraszt méltóságteljes mozdulatával elszórta a hamvakat a tölgyek alatt.

Messziről megdördült az ég, Gyula egy kissé megrettent, de győzött benne a materialista nevelés, elhessegette magától a gondolatot, hogy talán az Isten haragszik, hogy nem tartotta be az eltávozott utolsó kívánságát. Sokkal inkább foglalkoztatta a gondolat, hogy mit fog mondani reggel a nagybácsinak.

Borsányi urat jó hangulatban találta hétfő reggel-két új páciens érkezett a Rókusból.

- Na, Gyula - kérdezte a segédet, - minden rendben ment, megtaláltad a préházat? Nem volt baj az úton? Láttam a tévén, nagy baleset volt az M7-en.

- Nem tudok róla, - hazudta folyékonyan Gyula, - én már kora hajnalban indultam.

- Okosan tetted. Mond csak, aztán elfütyülted a báró nótáját?

- Azt se tudom, hogy megy az.

A téma be lett fejezve, ahogy megszólalt a telefon Barsányi úr asztalán, de Gyula egész nap nem tudott szabadulni a gondolattól: hogy a fenébe van az a nóta? Ő már rockon nőtt fel, sose hallotta azokat a paraszt nótákat s ha hallotta is, az ő kifinomult zenei hallása valószínűleg leblokkolta, mielőtt a tudatához ért volna.

***